

De Roeping van Broeder Willem.

keken de broeders elkander aan. Want zie! dat wat zij, als kinderen, al zoveel jaren geleden, op die stille beevaartavond in de maand Mei, daar, enige boogscheuten verder, in de kapel van Groeningerklooster met de ogen van de ziel hadden aanschouwd, — dat ontrolde zich tans vóór hen in heuse werkelijkheid.

* * *

Toen hun ogen zich nu aan het warrelende stof gewend hadden, onderscheidten ze aan de ene zijde van de kouter, die door een brede beek in tweeën werd gesneden, mannen van hun eigen land, enkele als ridders in gemaliëde rokken, de meeste in lederen of wollen kolders, het hoofd, de borst en de armen bloot, de stoere gestalten in een straal-gloed van licht, houdend in de naakte harige armen de met ijzer beslagen goedendag, waarvan ze de punt lieten rusten tegen de voet.

De manschappen waren gekleed als burgers, maar hun aanvoerders droegen het ridderlik harnas met blinkende helmen, waarop als teken een liebaart klauwde, terwijl ze verder, midden in de massa van de strijdenden, verscheidene vaandels zagen wapperen, „*ene grote, ghoudine baniere ende daertoe noch twee andere ghoudine vlaggen ende drie van gheluwen sindale, hoghe boven die hoefden gedreghen.*”

Aan de andere zijde, „*van waer si stonden, links van de beke, aen die side, waer die Pottelsberghe lach*”, zagen ze ook enkele voetknechten, „*vreemde mannen in enen korten rocke, ende in sonderbare hosen van geetenvellen, in de handen houdende ene korte picke, enen handwerpslingher ende twee werpschichten.*”

Maar het grootste getal van de strijders bestond uit ridders, een machtig leger van geharnaste ridders, met lelies en kruisen op de schilden en tweesnijdige zwaarden met zilveren gevest.

En hel glansde het goud en het zilver van hun sporen door de dikke walmnevel van het opgeworpen stof.

Zachtjes, statig schoven de wolken elkaar voorbij; ze schoven tot één, tot één dichte wade, en tussen het lichte, geelgouden gordijn van hittedampen, stroomde nu in lange dunne stralen de regen neder, en in de vreemde, teerwitte glans van de zon, die noch niet

geheel was schuil gegaan achter de wolken, trilde een schone boog over de vlakke tot aan de stad, een schone boog van tedere kleuren, fijn lichtgroen en purper tot goudviolet, waartussen de lichtvonkjes op de wapens als juwelen blonken.

De blären van de bomen waren als besneeuwd met fijn, wit glinsterend poeder, en uit de meersen, onder de hoge muren, stegen blauwe dampen omhoog, kwalik riekend door het zwarte geronnen bloed en de bergen lijken van mensen en paarden.

„*Ende Willem sach op sinen broeder Fanne ende nam hem sachtkens bi der hant.*”

En weer meenden beiden door het kletteren van de wapens en het dreunende stampen van de logge, geweldige paarden de zachte, lieflike zangwoorden te horen, „*die si beide erst voret wonderbeeldeken van de Maghet ende Moeder Godts Maryen in den visioene ghehoert hadden:*

„*Willem, Fanne, Godts ghenade es groot, ghi redt Vlaenderen uter noet.*”

Toen daalden ze langzaam, voorzichtig, langs de hellende berm in de kouter af, stapvoets mennend hun angstige paarden, die, niet gewend noch aan het woeste razen van de slag, — een bonzend gedreun als van woedend aanrollende golven, — telkens weer terug wilden, achteruit terug onder de stille, zacht ritse-lende bomen in het klamme, blondgroene gras.

En aan een gewond soldaat, een Ieperling, „*dien si cenden aen sinen vierighen, roden rocke*” en die zo goed hij kon met de afgescheurde lap van een vaandel zijn linken arm zat te verbinden op de romp van een gesneuveld paard, vroegen ze met angstig verwilderde ogen, „*hoe dattet stont metten ghevechte, want si er niet van en verstonden.*”

En met trillende hand, en hees van stof en damp, die hem sedert de morgen de longen gevuld hadden; schreeuwde de man hun in de oren, hoewel zijn stem hun als nauw hoorbaar fluisteren klonk:

„*Die soldenieren, metten verbernden ghesichten, dat sijn de handboogscutters van Fanne van Burlas. . . Die graeve van Artoise hevet si bi den ersten aenvalle achter de perden ghehouden, mer nu sijn si bekans over die beke getrocken. . . Ende siet, siet daer,*